

Uendelig mye mer enn vi ber om

I den tid da Vårherre gikk omkring på jorden, vandret han langs en landevei. Der møtte Han en ung fattig enke. Hun gikk og dro på ei kjerre uten hest, og på den lå hennes eneste barn, svært syk med feberen. Hun var på vei til legen, og hjulene skrek og knakte noe forskrekkelig mens hun gikk. Da hun så Vårherre kjente hun Ham igjen og kastet seg for Hans føtter.

«Å Herre!» bad hun. «Se nådig til meg.»

«Aldri har jeg sett deg annerledes», svarte Vårherre.

«Da frels min sønn fra feberen.»

Straks reiste gutten seg opp, og var så frisk som vårbrisen.

«Takk Herre!» ropte enken.

«Men hvor er din hest?» spurte Vårherre, for Han liker å spørre oss spørsmål Han allerede vet svar på.

«Min hest har tråkket over, og kan ikke annet enn å halte.»

«Da skal den fra i dag av kunne trå på sin fot, og den vil kunne trekke mer enn noen gang før.»

«Takk igjen, Herre!» sa hun, løftet kjerra og vendte om for å dra hjemover. Men hjulene knakte og brakte fortsatt noe forferdelig.

«Du må smøre hjulene», sa Vårherre.

«Det skulle jeg da gjerne», svarte enken. «Men oljekanna er tom, og penger har jeg ikke.»

«Oljekanna er ikke tom. Og så lenge du har ånde i deg skal det være olje igjen, hvor mye du enn heller.»

Og både kvinnen og hennes sønn takket og priste Ham alt hva de kunne, for nå visste de at de aldri skulle mangle igjen. De dro hjemover, og var svært lykkelige.

En annen dag gikk Vårherre på samme landevei, og traff på en bonde som satt med kjerra i grøfta. Den hadde kjørt seg helt fast, og hesten hans klarte ikke å dra den opp. Da han så Vårherre, løp han til Ham, og sa:

«Herre Herre! Hjelp meg å få lasten hjem til min far og mor.»

«Frykt ikke», svarte Vårherre. «Din bønn er allerede besvart.» Og så dro Vårherre videre.

Mannen ble stående igjen alene, og han strevet og han strevet, uten å få rikket kjerra en eneste tomme. Da kom en liten gutt løpende langs veien og så hvordan mannen strevet.

«Jeg vet råd», sa gutten. «Jeg løper hjem til min mor, hun har den sterkeste hesten i hele landet.»

Så løp gutten hjem til enken, for det var jo hennes sønn mannen hadde møtt, og han

tok hesten med seg til mannen og spente den for kjerra. Den rev og slet, men selv med dens store styrke ville ikke kjerra rikke seg. Søle var kommet inn i akslingene, og hjulene hadde låst seg fullstendig.

«Jeg vet råd igjen, jeg», sa gutten. «Jeg løper hjem til min mor, hun har olje nok til både seg selv og andre.»

Så løp gutten hjem og hentet oljekanna som aldri ble tom, og helte generøst over akslingene. Da klarte endelig den sterke hesten å dra lasten ut av gjørmen. Bonden var nå så glad at han brakte gutten og hesten med til sin far og mor. Der fikk både gutten og hesten masse å spise og drikke, for hans familie hadde rikelig med alt. Senere på kvelden brakte han gutten hjem. Straks han så hans mor ble han helt betatt, for hennes smil var vakkert å se til, og hennes tale var vis. Bonden hadde alltid vært tilfreds som ungkar, men om ikke lenge kunne han ikke se for seg et liv uten henne. Så før året var omme var de lykkelig gift, og de var til velsignelse både for sine egne og andre, til sine dagers ende.

Lastet fra:

EventyrForAlle.no

Et eventyr av Karl-Robert Rønning.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-IkkeKommersiell-Ingen bearbeidelser 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>.

Illustratør: Karl-Robert Rønning

Laget ved hjelp av bilder fra pixabay.com. (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.